

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum sit peccatum mortale? 3

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

Ibidem.

mi repugnat, quòd aliquis gloriatur in testimonio laudis humanæ, quasi hoc magnum aliquid æstimetur. Unde de magnanimo dicitur in 4. † Ethic. quòd non est ei cura ut laudetur. Et sic ea quæ alijs virtutibus opponuntur, nihil prohibet opponi magnanimitati, secundum quod habent pro magnis quæ parua sunt.

in sol. ad pra. arg.

Ad secundum dicendum, quòd inanis gloriæ cupidus, secundum rei veritatem deficit à magnanimo: quia videlicet gloriatur in his, quæ magnanimus parua æstimat, ut dictum est*. Sed considerando æstimationem eius, opponitur magnanimo per excessum: quia videlicet gloriam quam appetit, reputat aliquid magnum, & ad eam tendit supra suam dignitatem.

q. 127. a. 2. ad 2.

Ad tertium dicendum, quòd sicut supra dictum est*, oppositio vitiatorum non attenditur secundum affectum. Et tamen hoc ipsum magnitudini animi opponitur, quòd aliquis contentionem intendat. Nullus enim contendit, nisi pro re, quam æstimat magnam. Unde Philosophus dicit in quarto* Ethicorum, quòd magnanimus non est contentiosus, qui nihil æstimat magnum.

ca. 3. non mul. ante fin. to. 5.

ARTIC. III.

*Vtrum inanis gloria sit peccatum mortale?**657 Mal. q. 9. ar. 2.*

Ad tertium sic proceditur. Videtur, quòd inanis gloria sit peccatum mortale. Nihil enim excludit mercedem æternam, nisi peccatum mortale. Sed inanis gloria excludit mercedem æternam. Dicitur enim Matth. 6. Attendite ne iustitiam vestram faciatis coram hominibus, ut videamini ab eis: alioquin mercedem non habebitis apud patrem vestrum, qui in cælis est. Ergo inanis gloria est peccatum mortale.

¶ 2 Præterea, Quicumque surripit sibi quod est Dei proprium, mortaliter peccat. Sed per appetitum inanis gloriæ aliquis sibi attribuit, quod est proprium Dei. Dicitur enim Isai. 42. Gloriam meam alteri non dabo. Et 1. ad Timoth. 1. Soli Deo honor & gloria. Ergo inanis gloria est peccatum mortale.

¶ 3 Præ-

¶ 3 Præterea, Illud peccatum quod est maxime periculosum & nociuum, videtur esse mortale. Sed peccatum inanis gloriæ est huiusmodi: quia super illud 1. ad Theſſal. 2. Deo qui probat corda noſtra: dicit gloſſ. * Auguſtini, Quas vires nocendi habeat humanæ gloriæ amor, non ſenſit, niſi qui ei bellum indixerit: quia etſi cuiquam facile eſt laudem non cupere dum negatur, difficile tamen eſt ea non delectari cum offertur. Chryſoſtomus etiam dicit * Matth. 6. * quòd inanis gloria occultè ingreditur; & omnia quæ intus ſunt, inſenſibiliter aufert. Ergo inanis gloria eſt peccatum mortale.

SED contra eſt, quod Chryſoſtomus dicit ſuper ¶ Matth. quòd cum vitia cætera locum habeant in ſeruis diaboli, inanis gloria locum etiam habet in ſeruis Chriſti, in quibus tamen nullum eſt peccatum mortale. Ergo inanis gloria non eſt peccatum mortale.

RESPONDEO dicendum, quòd ſicut ſupra dictum eſt, ex hoc aliquod peccatum eſt mortale, quòd charitati contrariatur. Peccatum autem inanis gloriæ ſecundum ſe conſideratum, non videtur contrariari charitati quantum ad dilectionem proximi. Quantum autem ad dilectionem Dei, poteſt contrariari charitati dupliciter. Vno modo, rōne materiæ, de qua quis gloriatur: puta, cū quis gloriatur de aliquo falſo, quod contrariatur diuinæ reuerentiæ ſc̄i illud Ezech. 28 Eleuatū eſt cor tuum, & dixiſti, Deus ego ſum. Et 1. ad Corinth. 4. Quid habes quod non accepisti? Si autem accepisti, quid gloriaris, quaſi non accepisti? Vel etiam cum quis bonum temporale de quo gloriatur, præfert Deo. Quod prohibetur Hierem 9. Non gloriatur ſapiens in ſapientia ſua: nec fortis in fortitudine ſua: nec diues in diuitijs ſuis. Sed in hoc gloriatur, qui gloriatur, ſcire & noſſe me. Aut etiam cum quis præfert teſtimonium hominum teſtimonio Dei. Sicut contra quosdam dicitur Ioan. 12. Qui dilexerunt magis gloriā hominum, quā Dei. Alio modo ex parte ipſius gloriantis, qui intentionem ſuam

*habetur
in gl. or.
ex Aug.
in epi. ad
Aurel.
qua eſt
54. to. 2.
* hom. 13
in opere
imperfe-
cto, 10. 2.
Ibidem.
q. 24. ar.
12. q. 9.
110. a. 4.
et q. 112.
art. 2.*

c. 14. pau
lo a prin.
somo 5.

refert ad gloriam tamquam ad vitium; finem, ad quem scilicet ordinat etiam virtutis opera: & pro quo consequendo non prætermittit facere etiam ea, quæ sunt contra Deum. Et sic est peccatum mortale. Unde August. dicit in 5. * de Ciuit. Dei, quod hoc vitium, scilicet amor humana laudis, tam inimicum est pie fidei, si maior in corde sit cupiditas gloria, quam Dei timor vel amor, vt diceret Dominus Ioan. quinto, Quomodo potestis credere, gloriam ab inuicem expectantes, & gloriam quæ à solo Deo est, nõ quærentes? Si autem amor humana gloria, quãuis sit inanis, non tamen repugnet charitati, neque quantum ad intentionem gloriam quærentis: non est peccatum mortale, sed veniale.

Ad primum ergo dicendum, quod nullus peccando meretur vitam æternam. Unde opus virtuosum amittit vim merendi vitam æternam, si propter inanem gloriam fiat: etiam si illa inanis gloria non sit peccatum mortale. Sed quando aliquis simpliciter amittit æternam mercedem, propter inanem gloriam, & non solum quantum ad vnum actum: tunc inanis gloria est peccatum mortale.

Ad secundum dicendum, quod non omnis qui est inanis gloriae cupidus, appetit sibi illam excellentiã, quæ competit soli Deo. Alia enim est gloria quæ debetur soli Deo; & alia quæ debetur homini virtuoso, vel diuini.

Ad tertium dicendum, quod inanis gloria dicitur esse periculosum peccatum: non tantum propter grauitatem sui, sed etiam propter hoc quod est dispositio ad grauis peccata: in quantum scilicet per inanem gloriam redditur homo præsumptuosus, & nimis de seipso confidens. Et sic etiam paulatim disponit ad hoc quod homo priuetur interioribus bonis.